

Гуфторҳои

Мансури Ҳошими Хуросонӣ

Пойгоҳи иттилоърасонии дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахулоқ таъоло

Коди гуфтор: 26

Ақойид
Шинохти охират

Ахлоқ
Ахлоқ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Хутбае аз он ҳазрат ки мардумро дар он панд медиҳад ва аз дилбастагӣ ба дунё ва фаромӯшии охират бар хузар медорад.

Яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт: Мансури Ҳошими Хуросониро дидам ки бар дарахти туте така додааст ва гурӯҳе аз мардумро панд медиҳад ва мефармояд:

<<Эй бандагони Худо ки ба гирд овардани амвол саргарм шудаед ва барои таҳсили қудрат мусобика гузоштаед! Бидонед ки зиндагии шумо нопойдор ва марғи шумо наздик аст. Гӯрхоро барои шумо кандаанд ва кафанхоро барои шумо буридаанд. Ба зудӣ дунёе ки барои он ранҷо кашидаед ва ситамҳо кардаед ва дурӯғҳо гуфтаед ва обрӯҳо бурдаед, ба шумо пушт мекунад ва шуморо во мегузорад. На аз сукун шумо баъд аз ҳаракат мутаъассиф мешавад ва на аз сардии шумо баъд аз ҳарорат андӯхгин. Бар ятимии кӯдаконатон ғусса намехурад ва бар бевагии ҳамсаронатон дариғ намевазард; Чароки дар чибиллати он раҳме ниҳода шуда ва дар сиришти он утуфате нест. Кӯдакони ширхорро по бар гулу фишурда ва наварӯсони ноқомро хок бар сар карда ва аз ҷавонони орзуманд ва пирони ниёзманд дар нагузаштааст. Чи бисёр мазлумоне ки додашонро наситонда ва афтодагоне ки дасташонро нагирифтааст! Оҳ аз фарёдҳое ки аз он ба осмон аст ва оҳ аз ашкҳое ки аз он бар замин! Шумо меросхури гузаштагонед ва ояндагон меросхури шумо хоҳанд буд. Дар хонаҳои касоне сокин шудаед ки акнун сокинони гӯрҳо ҳастанд ва ба маносиби касоне ноил шудаанд ки акнун гӯшт бар устухонашон нест. Чи суратҳои зебоне ки бод карда ва мунфачир шуд ва чи баданҳои варзидае ки пӯсида ва музмаҳил шуд! Пас ба чи чизи ин дунё дил бастаед ва ба кучои он чашм дӯхтаед?! Дар ҳоле ки ончи гирд овардаед, пароканда хоҳад шуд ва ончи сохтаед, вайрон. Баданҳои худро барои кирмҳо фарбеҳ кардаед ва амволи худро барои мӯриёнаҳо ҳазина намудаед. Ҷонҳои шумо ба ҷуръае овехта ва нафасхотон ба луқмае вобаста аст. Андоми шумо нотавон ва офоти дунё дар камин аст. Ҳар чое ки биравед геребони

шумо дар дасти марг аст ва шуморо аз он гурезе нест. На дар куллаҳои кӯҳҳо аз он дар амон хоҳед буд ва на дар завоёи дарраҳо аз он пинҳон. Акнун ки фурсате доред ва метавонед, барои охират тӯшае баргиред ва худро ба коре водоред ки бароятон судманд аст>>.

Дар ин хангом, ҷавоне аз миёни мардум гуфт: <<Эй устод! Беҳтарин тӯша барои охират чист ва судмандтарин кор барои мо кадом аст?>>. Он ҳазрат ба ӯ нигоҳе андохт ва фармуд:

<<Бо таълимам тарбият хоҳи шуд ва бо раҳнамудам роҳ хоҳӣ ёфт; Чароки забонам ба ҳикмат гӯест ва аз дарунам илм мечӯшад. Беҳтарин тӯша барои охират парҳезкорӣ аст ва судмандтарин кор барои шумо ёрии халифаи Худованд; Чароки парҳез аз бадӣ бар анҷоми ҳубӣ муқаддам аст ва ёрии халифаи Худованд аз ёрии дигарон авло. Зинҳор ба ёрии ситамкорон напардозед то хуни ситамдидагонро бирезед ва ҷониби фармонравоёнро нагиред то ҷониби Махдиرو фуру гузоред! Чи касе бадбахтар аз касе аст ки охирати худро ба дунёи дигарон мефурушанд ва чи касе гумроҳтар аз касе аст ки гумоштаи худро бар гумоштаи Худованд муқаддам месозад?! Ҳастар монанди хун, ба ҳамаи аҷзоъаш хоҳад расид ва пушаймонӣ монанди пӯст, сар то пояшро фаро хоҳад гирифт, хангоме ки марг монанди уқоб бар сари ӯ фуруд меояд ва чанголашро монанди тир дар ҷони ӯ фуру мебарад, то ӯро бо худ ба ҷаҳоне бибарад ки бас хувлнок ва меҳнатангез аст ва бозгаште аз он мутасаввир нест>>.

Сипас рӯй ба мардум кард ва бо овози баланд фармуд:

<<Ҳон эй мардум! Аз дунё рӯй бигиред пеш аз онки аз шумо рӯй бигирад ва ба охират рӯй оваред пеш аз онки ба шумо рӯй оварад. Нафсҳои худро ба парҳез водоред ва ба хушӣ одат надихед. Дунёро бар худ саҳт бигиред то охират бар шумо осон шавад; Чароки ба Худо савганд саҳтии дунё поён мепазирад, аммо саҳтии охират ҳамешагӣ аст; Ҳамчунонки осоиши дунё дере намеояд ва осоиши охират ҷовидон аст. Огоҳ бошед! Биҳишти ҷовидон барои касоне аст ки баҳои онро пардохтаанд ва чи суд кардаанд касоне ки фониро ба

боқӣ фурухтанд! Офарин бар онон ва хушо ба ҳолашон!
Гуворояшон бод хушнудии Худованд ва подошҳои Ё!>>.

Пас чун бархост то биравад, он ҷавон ба назди ӯ омад ва гуфт: <<Устод! Ба ман изн бидеҳ то бо шогирдони ту биёям; Чароки манро пас аз ин дар дунё рағбате нест>>! Он ҳазрат ба ӯ нигоҳе андохт ва фармуд:

<<Аунун ки аз дунё буридӣ, бо ман биё то туро ба охират раҳнамун шавам; Чароки роҳҳои кӯтоҳро мешиносам ва аз равишҳои некуӣ огоҳи дорам>>.

Пас он ҷавон бо он ҳазрат ҳамроҳ шуд ва ба шогирдони ӯ пайваст то барои ёрии Маҳдӣ таълим дода шавад.

